

Sygn. akt IV CSK 224/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa W. M.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód W. M. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 listopada 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona.

Dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma znaczenia rozstrzygnięcie sformułowanego w skardze kasacyjnej zagadnienia prawnego, które opiera się na założeniu, że Sąd drugiej instancji dokonał modyfikacji sposobu ustalania wysokości odszkodowania określonego w § 29 ust. 1 pkt 2 lit. a) ogólnych warunków ubezpieczenia P. [X.]. Zagadnienie to pomija bowiem pozostałe postanowienia wymienionych ogólnych warunków ubezpieczenia doprecyzujących mechanizm ustalania wysokości odszkodowania - w tym możliwość weryfikacji przez ubezpieczyciela przedkładanych dokumentów przez ubezpieczonego dotyczących wysokości poniesionej przez niego szkody - w istocie prowadzących do tych samych skutków, co zastosowanie, niewątpliwie błędne, wskazanego przez Sąd drugiej instancji art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152). Ponadto dla rozstrzygnięcia sprawy nie było istotne to, jaki mechanizm ustalania odszkodowania ustaliły strony, lecz w jakiej wysokości odszkodowanie należało się powodowi na podstawie umowy ubezpieczenia, bowiem przewidziany w umowie mechanizm ustalania wysokości odszkodowania służył jedynie do prawidłowego ustalenia wysokości odszkodowania. Z art. 824¹ § 1 k.c., którego naruszenia nie sformułowano w podstawach skargi kasacyjnej, wynika zaś jasno, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Ze względu na powyższe nie można uznać także skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnionej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]